

דף סה.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ז ה"ט

הַמִּמּוֹנָה שֶׁעַל הַקִּנִּים * הוּא שְׁפוֹסְקִין עִמּוֹ שְׂיִמְכֹר הַקִּנִּים
לְקַרְבָּנוֹת כָּךְ וְכָךְ בְּסִלַּע וְכָל מִי שֶׁהוּא חַיֵּב תּוֹרִים אוֹ
שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה יָבִיא דְּמִיָּהֶם לְמִקְדָּשׁ. וְזֶה הַמִּמּוֹנָה נוֹתֵן
הַקִּנִּים לְבַעֲלֵי הַקְּרָבָנוֹת וְעוֹשֶׂה חֶשְׁבּוֹן עִם הַגִּזְבָּרִין
וְנוֹתֵנִין לוֹ. מְשַׁלְשִׁים יוֹם לְשָׁלֹשִׁים יוֹם פּוֹסְקִין עִמּוֹ
הַשֶּׁעַר. וְאִם הוֹזְלוּ הַקִּנִּים מִסְּפִיק כְּשֶׁעַר הַזֶּה וְאִם הוֹקְרוּ
מִסְּפִיק כִּמּוֹ שְׁפָסְקוּ עִמּוֹ שִׁיד הַקֶּדֶשׁ עַל הָעֲלִיוֹנָה. וְכֵן
קֵן שְׁנִמְצָא פָּסוּל אוֹ שֶׁנִּפְסַל קֶדֶם שִׁיקָרַב נוֹתֵן אַחֵר
תַּחֲתָיו:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' סנהדרין פ"ב ה"א

אֵין מַעֲמִידִין בְּסִנְהֶדְרִין * בֵּין בְּגִדּוּלָה בֵּין בְּקִטְנָה אֶלָּא
אֲנָשִׁים חֲכָמִים וְנָבוֹנִים. מְפַלְגִין בְּחֻכְמַת הַתּוֹרָה בַּעֲלֵי

א. כסף משנה: הממונה שעל הקינים וכו' עד שיד הקדש על העליונה. נלמד מענין הממונה
על הנסכים שיתבאר בסימן זה. ומ"ש וכן קן שנמצא פסול או שנפסל וכו'. בספ"ז
דשקלים (מ"ז) רבי יוסי אומר המספק את הקנין מספק את הפסולות ואין לתמוה למה לא
פסק כת"ק דאמר שקינים פסולות באות משל צבור דאיכא למימר שפסק כרבי יוסי משום
דמסתבר טעמיה ועוד דת"ק הוי ר"ש כמפורש בריש אותה משנה ופסק כרבי יוסי לגבי
ר"ש: וכתוב בהשגות א"א לא כי הממונה על הקנין וכו'. ואני אומר שאין זו השגה
דפירושי ניהו ומר מפרש הכי ומר מפרש הכי:

ב. כסף משנה: אין מעמידין בסנהדרין וכו'. כתב הרמ"ך תימה מה צורך לדיינים שידעו
רפואות וחשבונות וחכמת המזלות עכ"ל. ואני אומר דמתקופות ומזלות לא קשיא
דודאי צריכין לידע כדי שידעו לעבר שנים וחדשים. ומה שכתב ואין מעמידין בסנהדרין אלא

דָּעָה מְרַבָּה. יוֹדְעִים קֶצֶת מִשָּׂאָר חֲכָמוֹת כְּגוֹן רְפוּאוֹת
וְחִשְׁבוֹן וְתַקּוּפוֹת וּמִזְלוֹת וְאַצְטִגְנוֹנוֹת וְדַרְכֵי הַמְּעוֹנָנִים
וְהַקּוֹסְמִים וְהַמְכַשְׁפִּים וְהַבְּלִי עֲבוּדָה זָרָה וְכִיּוֹצֵא בָּאֵלוֹ
כְּדֵי שִׁיחֵיו יוֹדְעִים לָדוֹן אוֹתָם. וְאֵין מַעֲמִידִין בְּסִנְהֶדְרִין
אֶלָּא כֹהֲנִים לוֹיִים וְיִשְׂרָאֵלִים הַמִּיַּחֲסִים הָרְאוּיִים לְהַשִּׁיא
לְכַהֲנָה. שְׁנֵאמַר 'וְהִתִּיצְבוּ שָׁם עִמָּךְ' בְּדוֹמִין לָךְ בְּחֻכְמָה
וּבִירָאָה וּבִיַּחַס:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הי"א

עֹמֵר זֶה מִן הַשְּׁעוּרִים הִיא בָּא. וְדָבָר זֶה הֵלָכָה מִמֶּשֶׁה
רַבֵּנוּ. וְכִיצַד הִיא נַעֲשֶׂה. מַעֲרֵב יוֹם טוֹב יוֹצֵאִין שְׁלוּחֵי
בֵּית דִּין וְעוֹשִׂין אוֹתוֹ כְּרִיכוֹת בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע כְּדֵי שִׁיחֵיהָ
נַח לְקַצֹּר. כָּל הָעֵצוֹת הַסְּמוּכוֹת לָשֵׁם מִתְּכַנְסוֹת כְּדֵי

כהנים וכו'. משנה פרק אחד דיני ממונות (דף ל"ב) אין הכל כשרים לדון דיני נפשות אלא
כהנים לויים וישראלים המשיאים לכהונה וכיון דסנהדרין דנין דיני נפשות ממילא דאין
מעמידין בהם אלא כהנים לויים וישראלים המשיאים לכהונה. ויש לתמוה על רבינו שכתב
שנאמר והתיצבו שם עמך שהרי בגמרא (דף ל"ז:) הביא רביה מפסוק זה ודחו דילמא התם
משום שכינה כלומר לפי שאותם שבימי משה שרתה שכינה עליהם כדכתיב ואצלתי מן
הרוח אשר עליך ולפיכך היה צריך שיהיו מיוחסין אבל בסנהדרין דעלמא לא בעינן אלא
אמר רב נחמן בר יצחק אמר קרא ונשאו אתך אתך בדומים לך להוי כלומר דהאי קרא
בסנהדראות שנתמנו בעצת יתרו כתיב והקל מעליך ונשאו אתך ובהנהו ליכא משום שכינה.
ואפשר לומר דס"ל לרבינו דהאי קושיא ודילמא משום שכינה לא הויא אלא אליבא דרבי
יהודה ולא אליבא דרבנן דאמרינן בספ"ק דסנהדרין דסנהדרי גדולה של ע"א ואמרינן התם
ורבי יהודה עמך משום שכינה משמע:

ג. כסף משנה: עומר זה מן השעורים היה בא וכו'. במנחות פרק ר' ישמעאל (דף ס"ח)
ופרק כל קרבנות (דף פ"ד): וכיצד היה נעשה וכו' עד מפני הטועים. משנה במנחות פרק
ר"י (דף ס"ה):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שִׁיְהִיָּה נִקְצָר בְּעֶסֶק גָּדוֹל. וְקוֹצְרִין שְׁלֹשׁ סָאִין שְׁעוֹרִין
בְּשִׁלְשָׁה אָנָשִׁים. וּבְשִׁלְשׁ קָפוֹת. וּבְשִׁלְשָׁה מַגָּלוֹת. כִּיּוֹן
שֶׁחֲשָׁכָה אוֹמֵר לָהֶם הַקּוֹצֵר לְכָל הָעוֹמְדִים שָׁם. בָּא
הַשָּׁמֶשׁ אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה. בָּא הַשָּׁמֶשׁ אוֹמְרִים לוֹ הֵינָּה. בָּא
הַשָּׁמֶשׁ אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה. מַגָּל זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה. מַגָּל זֶה
אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה. מַגָּל זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה. קָפָה זֶה אוֹמְרִין
לוֹ הֵינָּה. קָפָה זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה. קָפָה זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה.
וְאִם הָיָה שַׁבָּת אוֹמֵר לָהֶן שַׁבָּת הַיּוֹם אוֹמְרִים לוֹ הֵינָּה.
שַׁבָּת הַיּוֹם אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה. שַׁבָּת הַיּוֹם אוֹמְרִין לוֹ הֵינָּה.
וְאַחֲרֵי כֵן אוֹמֵר לָהֶן אֶקְצֹר וְהֵן אוֹמְרִין לוֹ קָצֹר. אֶקְצֹר
וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ קָצֹר. אֶקְצֹר וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ קָצֹר. שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר. וְכָל כֶּן לָמָּה מִפְּנֵי אֵלֹהֵי
הַטּוֹעִים שֶׁיִּצְאוּ מִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל בְּבֵית שְׁנִי. שֶׁהֵן אוֹמְרִין
שֶׁזֶּה שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה 'מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת' הוּא שַׁבָּת
בְּרֵאשִׁית. וּמִפִּי הַשְּׁמוּעָה לָמְדוּ שֶׁאֵינָה שַׁבָּת אֶלָּא יוֹם
טוֹב וְכֵן רָאוּ תַּמִּיד הַנְּבִיאִים וְהַסֵּנֶהֲדָרִין בְּכָל יוֹר וְדוֹר
שֶׁהָיוּ מְנִיפִין אֶת הָעֵמֶר בְּשִׁשָּׁה עָשָׂר בְּנִיטָן בֵּין בָּחַל בֵּין
בְּשַׁבָּת. וְהָרִי נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה 'וְלַחֵם וְקָלִי וְכִרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ
עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה'. וְנֶאֱמַר 'וַיֹּאכְלוּ מִעֲבוּר הָאָרֶץ
מִמַּחֲרַת הַפֶּסַח מִצּוֹת וְקָלוּי'. וְאִם תֹּאמַר שֶׁאוֹתוֹ הַפֶּסַח
בְּשַׁבָּת אֶרֶץ כְּמוֹ שֶׁדָּמוּ הַטְּפָשִׁים. הִיאֲךָ תִּלָּה הַכָּתוּב
הֵתֵר אֲכִילְתֶּם לַחֲדָשׁ בְּדָבָר שֶׁאֵינֶנּוּ הָעֵקֶר וְלֹא הַסֶּבֶה אֶלָּא

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

נִקְרָה נִקְרָה. אֶלָּא מֵאַחַר שֶׁתִּלָּה הַדָּבָר בְּמַחֲרַת הַפֶּסַח
הַדָּבָר בָּרוּר שֶׁמַּחֲרַת הַפֶּסַח הִיא הָעֵלָה הַמְּתָרֵת אֶת
הַחֹדֶשׁ וְאֵין מִשְׁגִּיחִין עַל אֵי זֶה יוֹם הוּא מִיָּמֵי הַשָּׁבוּעַ:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' שקלים פ"ד ה"א

תְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה מֶה יַעֲשֶׂה בָּהּ. ד' לֹקְחִין מִמֶּנָּה תְּמִידִין
שֶׁל כָּל יוֹם וְהַמוֹסָפִין וְכָל קֶרְבָּנוֹת הַצֶּבֶר וְנִסְכֵּיהֶם
וְהַמֶּלֶח שֶׁמוֹלְחִין בּוֹ כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת. וְכֵן הָעֵצִים אִם לֹא
הֵבִיאוּ עֵצִים וְלֹא נִמְצְאוּ אֶלָּא בְּדָמִים. וְהִקְטֵרְתָּ וּשְׁכַר
עֲשִׂיתָהּ. וְלֶחֶם הַפָּנִים וּשְׁכַר עוֹשֵׂי לֶחֶם הַפָּנִים. וְהָעֹמֶר
וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וּפְרָה אֲדָמָה וְשַׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְלֶשׁוֹן שֶׁל
זֹהוּרִית שֶׁקוֹשְׁרִין בֵּין קֶרְנָיו. כָּל אֵלֶּה בָּאִין מִתְּרוּמַת
הַלֶּשֶׁכָּה:

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"א

בְּיוֹם חֲמִשִּׁים מִסְפִּירַת הָעֹמֶר. ה' הוּא חֵג הַשָּׁבוּעוֹת. וְהוּא
עֶצְרָת. וּבְיוֹם הַזֶּה מִקְרִיבִין מוֹסֵף כְּמוֹ מוֹסֵף רִאשׁ חֹדֶשׁ

ד. כסף משנה: תרומת הלשכה מה יעשה בה וכו'. ריש פ"ד דשקלים התרומה מה היו
עושין בה לוקחין בה תמידים ומוספין ונסכיהם העומר ושתי הלחם ולחם הפנים וכל
קרבתות הצבור: ומ"ש והקטרת ושכר עשייתה. שם: ומ"ש ולחם הפנים ושכר עושי לחם הפנים.
בר"פ שני דייני בית גרמו על מעשה לחם הפנים נוטלים שכרן מתרומה הלשכה: ומ"ש
ופרה אדומה ושעיר המשתלח ולשון של זהורית שקושרין בין קרניו. משנה פ"ד דשקלים: ומה
שכתב אבל פר העלם דבר של צבור ושעירי עכו"ם בתחלה גובים להם וכו' [מנחות דף נ"ב.]:

ה. כסף משנה: ביום חמשים מספירת העומר וכו'. בפרשת אמור כתוב והקרבתם על הלחם
שבעת כבשים ופר בן בקר אחד ואילים שנים יהיו עולה ושעיר חטאת ושני כבשים
שלמים ובפרשת פנחס כתוב והקרבתם עולה פרים שנים איל אחד שבעה כבשים שעיר

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁנֵי פָּרִים וְאֵיל וְשִׁבְעָה כִּבְשִׁים כָּלָם עוֹלוֹת וְשְׁעִיר חֲטָאת. וְאֵלוּ הֵן הַקֶּרְבָּנוֹת הָאֲמֻרוֹת בְּחֶמֶשׁ הַפְּקוּדִים וְהֵם מוֹסֵף הַיּוֹם. וְעוֹד מְבִיאִין יֶתֶר עַל הַמוֹסֵף בַּיּוֹם הַזֶּה מִנְחָה חֲדָשָׁה שְׁתֵּי הֶלֶחֶם וּמִקְרִיבִין עִם הֶלֶחֶם פֶּר וְשְׁנֵי אֵילִים וְשִׁבְעָה כִּבְשִׁים. הַכֹּל עוֹלוֹת. וְשְׁעִיר חֲטָאת. וְשְׁנֵי כִבְשִׁים זֶבַח שְׁלָמִים. וְאֵלוּ הֵן הַקֶּרְבָּנוֹת הָאֲמֻרוֹת בְּחֶמֶשׁ וַיִּקְרָא. נִמְצָא הַקֶּרֶב בַּיּוֹם זֶה יֶתֶר עַל שְׁנֵי הַתְּמִידִין שְׁלֹשָׁה פָּרִים וְשְׁלֹשָׁה אֵילִים וְאַרְבָּעָה עֶשֶׂר כִּבְשִׁים. הַכֹּל עֲשָׂרִים בְּהֶמָּה עוֹלוֹת. וְשְׁנֵי שְׁעִירֵי חֲטָאוֹת נֶאֱכָלִים. וְשְׁנֵי כִבְשִׁים שְׁלָמִים נֶאֱכָלִים:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הי"א

עיין לעיל עין משפט ג

דף סה:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הב"ד

עין משפט א.

מִצְוָה זוֹ עַל כָּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל וּבְכָל מָקוֹם וּבְכָל זְמַן. וְנָשִׁים וְעֶבְדִּים פְּטוּרִין מִמֶּנָּה:

עזים אחד מלבד עולת התמיד. ובפרק התכלת (דף מ"ה ע"ב) איפליגו תנאי ודעת ר"ע שאין [כבשים] של ת"כ הן האמורים בחומש הפקודים ונתבאר שם שאותם שבפרשת אמור באים בגלל הלחם אבל שבפרשת פנחס בגלל עצמם הם באים כי הם מוספי היום ואע"ג דרבי טרפון פליג עליה פסק רבינו כר"ע:

ו. כסף משנה: מצוה זו על כל איש מישראל. בפרק ר' ישמעאל תנו רבנן וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד. ומ"ש בכל מקום ובכל זמן. דעת רבינו שאף בזמן הזה היא מצוה מן התורה ובפרק ר' ישמעאל (דף ס"ז) אמרינן אמר אביי מצוה למימני יומי

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שו"ע או"ח סימן תפ"ט ע"א

א. בליל שני אחר תפילת ערבית מתחילין לספור ימי העומר^ז, ואם שכת לספור בתחלת הלילה^ח סופר כל הלילה^ט.

ומצוה למימני שבועי [רבנן] דבי רב אשי מני יומי ומני שבועי אמימר מני יומי ולא מני שבועי אמר זכר למקדש [הוא]. ופירש"י ולא מני שבועי אמר האי מניינא דהשתא לאו חובה הוא דהא ליכא עומר אלא זכר למקדש בעלמא הוא הילכך ביומי סגי עכ"ל. ומשמע דאביי ורב אשי נמי סברי דזכר למקדש בעלמא הוא ואפ"ה מצוה למימני שבועי. ומדברי רבינו נראה שהוא מפרש דאי הוה סבירא להו דזכר למקדש בעלמא הוא לא הוה מצרכי למימני שבועי ומשום דסבירא ליה דגם בזמן הזה מצוה מן התורה מצרכי למימני שבועי ופסק כוותיהו וכ"כ הר"ן לדעת רבינו. ומ"ש ונשים ועבדים פטורין ממנה. משום דמצות עשה שהזמן גרמא הוא:

ז. דכתיב "וספרתם לכם", שתהיה ספירה לכל אחד ואחד, מגמ' מנחות ס"ה ע"ב. וז"ל ואע"ג דשומע כעונה זה דוקא לענין הברכה, אבל בספירה עצמה בעינן ספירה לכל אחד כמו שדרשו לגבי לולב ולקחתם לכם שיהיה לקיחה לכל אחד ואחד. ואם כיון לצאת מהש"ץ יצא בדיעבד כיון שיש בזה מחלוקת וע"כ יחזור ויספור בלא ברכה, והיום גם בברכה כל אדם מברך לעצמו. כה"ח אות י"ג.

ח. דכתיב מהחל חרמש "בקמה" אלא תקרי בקמה אלא "בקומה" ב"י, ט"ז ס"ק ב'. ואם מנה מיושב יצא. מרמב"ם פ"ז מתמידין ומוספין הלכה כ"ג. מ"א ס"ק ג'.

ט. ואם מנה ולא בירך יצא ואינו חוזר ומברך. שם ברמב"ם הלכה כ"ה. דברכות אינם מעכבות. ומה שזכה אינה מברכת הגם שכתוב ג"כ וספרה לה, צ"ל כיון דאם תראה תסתור לכן אינה מברכת, כ"כ בתוס' כתובות ע"ב ד"ה וספרה לה, וכ"כ בתוס' מנחות ס"ה ע"ב ד"ה וספרתם לכם.

א. ב. מצוה על כל אחד לספור לעצמו^י. וצריך לספור מעומד^ז, ולברך תחילה^ל וסופר הימים והשבועות^מ, כיצד, ביום הראשון אומר היום יום אחד לעומר^י עד שמגיע לז' ימים ואז אומר היום שבעה ימים

י. ופשוט דיכול לספור בכל לשון שמבין, ואם אינו מבין לשון הקודש לא יצא. מ"א ס"ק ב'. וי"א דיצא בלשון הקודש גם באינו מבין וע"כ יחזור לספור בלשון שמבין בלא ברכה. כה"ח אות כ'.

ו. וממה שכתוב "שבעה שבועות" וכן "חמישים יום" משמע דבעינן שניהם. ואם ספר הימים לבד ולא השבועות י"א דלא יצא וצריך לחזור ולספור בברכה אך י"א דיצא בדיעבד וע"כ אינו חוזר ומברך.

ו. ואם ספר בראשי תיבות אין לו לחזור ולברך אבל חוזר ומונה בלא ברכה, ובברכי יוסף הביא מחלוקת בזה וע"כ חוזר ומונה בלא ברכה. כה"ח אות כ"ה, כ"ו.

ו. ואם היה כותב לחבירו בבין השמשות וכתב לו יום ט"ו לספירה העלה בברכי יוסף דיחזור ויספור בברכה. כה"ח אות כ"ז. וכן אם חבירו שאל אותו בבין השמשות כמה היום לעומר וכתב לו היום כו"כ לעומר חוזר ומברך. אך להלכה יחזור ויספור בלא ברכה. כה"ח אות כ"ח.

האומר לחבירו אחר שקיעת החמה בליל ל"ג בעומר אל תאמר וידוי ל"ג בעומר הוא, יכול לחזור ולספור עם ברכה שלא היתה כוונתו לומר חשבון. כה"ח אות ל'.

כ. וזה"ל כתב שמנהגם לומר בעומר עם ביי"ת ורוב הנוסחאות וכן בספר הכוונות הוא לעומר עם למ"ד והאומרים בעומר יש להם על מה שיסמוכו. כה"ח אות ל"ב.

ל. השבועות והימים הם לשון זכר לכן יאמר שבוע אחד ולא אחת, וכן שני שבועות ולא שתי שבועות וכן שלשה ארבעה חמשה ששה שבעה כולם בלשון זכר.

ולעולם יאמר מנין המועט קודם כגון אחד ועשרים יום. מ"א ס"ק ה'. ובדיעבד אין זה מעכב ובכל אופן יצא. אם מנה היום ארבעים חסר אחת ביום ל"ט לעומר יצא, אבל אם שאל אותו חבירו בליל ל"ט לעומר ואמר לו ארבעים חסר אחת, בזה לא יצא וחוזר וסופר ומברך. כה"ח אות ל"ו.

מ. משום דספק איסור לחומרא, אבל היום שהחלה מדרבנן פטור מספק מ"מ יש להפרישה בלא ברכה. ש"ך ס"ק ח'.

נ. מימרא דרב שמואל בר נתן בבכורות דף י"א ע"ב, וכפי' התוס' שם. דכיון שנעשה המירוח ביד העכו"ם שהוא הזמן שחלה עליו חיובם נפטר, שנאמר דגן ולא דגן עכו"ם. ש"ך ס"ק ז'.

מי שקנה פירות תלושים מעכו"ם וקנייתו אינה אלא לאחר המירוח, אפי' שהוא מסייע במירוח לעכו"ם פטור מתו"מ, כיון שכל הזמן שלא מדד יכול לחזור בו והוי דיגון עכו"ם ודלא כהסכמת ספר החרדים. ברכי יוסף.

עוד כתב שם דישראל שקנה ערוגת ירקות מעכו"ם ולא זו משם עד שעקרה בידו יש צד

לעומר שהם שבוע אחד.

א. ג. ביום השמיני יאמר היום שמנה ימים לעומר שהם שבוע אחד ויום אחד. בארבעה עשר יום יאמר היום ארבעה עשר יום לעומר שהם שני שבועות.

עין משפט ב. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הי"א
עיין לעיל דף סה. עין משפט ג

שמתחייב בתו"מ, אלא לא ילקט אותה בידו אלא יאמר לעכו"ם שילקט לו אותה, ודלא כמי שמיקל. ישראל שקנה שיבולים מעכו"ם לעשיית מצות וביקש מהעכו"ם למרח לו אותם מתחייב בתו"מ, דיש שליחות לעכו"ם לחומרא וזה דבר מוסכם, עיין בברכי יוסף שיישב דעת מר"ן ומש"כ בזה.

ס. ומפני מה אמרו לא יתן תרומת מעשר כמו בתרומה גדולה שנותן לכהן לפי שנאמר בתרומת מעשר כי תקחו מאת בני ישראל את המעשר, טבל שאתה לוקח מישראל אתה מפריש ממנו תרומת מעשר ונותן לכהן, אבל טבל שאתה לוקח מן העכו"ם אין אתה נותן לכהן מזה תרומת מעשר שמפריש ממנה, אלא מוכר לכהן ולוקח דמיו ומה שמוכרה לכהן משום דבתרומת מעשר יש בה קדושה ואסורה לזרים. ש"ך ס"ק י'.